

Liefde in Twin Bridges
Duke en Ian

Van dezelfde auteur

Leven als prinses in Texas
Liefde in Twin Bridges: Abby en Blake
Liefde in Twin Bridges: Jacob en June

LIEFDE
IN TWIN BRIDGES
~ Duke en Ian ~

DEBRA ELIZA MANE

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De 'Liefde in Twin Bridges' serie
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Debra Eliza Mane

Omslagontwerp: Debora van Maanen & Jen Minkman
Omslagfoto: Debora van Maanen
Tekstredactie: Jen Minkman & Melanie Ariëns

Eerste druk november 2018
ISBN 978-94-63670-91-3
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Duke staarde met open mond naar haar broer Jacob die in de weer was met het opblazen van wel duizend ballonnen. Hij deed het niet alleen; ook haar neefje Zachary blies zijn kleine wangen bol. 'Gaat iemand me nog vertellen waar dit goed voor is?'

Zachary haalde zijn kleine schouders op en haar broer schudde zijn rood aangelopen hoofd. 'Dat merk je vanmiddag wel.' Hij stak haar een zak ballonnen toe en wachtte tot ze ze aanpakte. 'Maak jezelf maar nuttig, in plaats van nieuwsgierig te zijn.'

Duke kon het niet uitstaan als ze niet op de hoogte was van Jacobs plannen. Toch pakte ze de zak aan. 'Ik ben niet nieuwsgierig,' mopperde ze. 'Ik wil gewoon graag alles weten.'

'Dat weet ik.' Jacob gaf haar een knipoog en stak een nieuwe ballon in zijn mond, zodat hij hem vol kon blazen met de diepe hap zuurstof die hij vooraf genomen had. Hij blies tot de goudkleurige ballon zo groot was als een basketbal en legde er een knoop in. 'Het moet alleen een verrassing blijven, en jij bent niet de beste persoon om geheimen bij neer te leggen.'

Goh, wat had haar broer toch lekker veel vertrouwen in haar. Duke pakte een ballon uit haar zakje en blies hem op. Zij kon best geheimen bewaren. Ze had daar over het algemeen niet eens echt veel moeite mee. Ze bewaarde zelfs al jaren een geheim waar niemand iets van wist. Toch vroeg ze niet door. Jacob had vast iets leuks voor June in de planning en ze wilde zijn goede humeur niet verpesten.

'Vanmiddag komt mama thuis.' Zachary gaf zijn opgeblazen ballon aan Jacob zodat hij er een knoop in kon leggen. 'Ze neemt een verrassing voor me mee.'

‘Is dat zo?’ Duke gaf haar neefje een knipoog. ‘En wat is dat dan voor verrassing?’

Weer trokken zijn kleine schouders op. ‘Dat weet ik toch niet? Het is een verrassing.’

‘Logisch,’ mompelde Jacob. ‘Dat had tante Duke ook wel zelf kunnen bedenken, vind je niet?’

Zachary knikte uitbundig. Natuurlijk was hij het met zijn vader eens. Die twee waren als vier handen op één buik. ‘Mama zei dat ik het heel leuk zou vinden.’

‘Logisch.’ Duke gooide een ballon zijn kant op. ‘Anders zou het geen verrassing zijn maar een tegenvaller.’

Zachary keek haar met een frons aan. Hij begreep duidelijk niet waar ze het over had. Wat ook niet meer dan normaal was; het kereltje was pas vier jaar oud. ‘Een tegenvaller is iets wat niet leuk is,’ verduidelijkte ze. ‘En verrassingen zijn meestal wel leuk.’

‘Mama zou nooit iets geven wat ik niet leuk vind.’ Zachary stopte een nieuwe ballon in zijn mond en vulde hem met lucht en speeksel, vooral speeksel...

Duke was dol op het kereltje. Ze had hem in haar armen en haar hart gesloten toen hij een half jaar geleden ineens in de stal stond, gedumpte door zijn tante omdat zijn moeder overleden was en haar broer de nietsvermoedende vader bleek te zijn.

Jacob deed het geweldig als vader, ondanks dat hij er best wat moeite mee had gehad om het jongetje – dat als twee druppels water op hem leek – ineens als zijn zoon te zien. Natuurlijk hielp het enorm dat hij June ontmoet had. Zij had van de grootste charmeur van Montana een tamme cowboy gemaakt die nu genoot van het ouderschap en van haar. Alleen van haar. Zij was misschien wel het beste wat hem overkomen was. Dat ze de mogelijkheid kregen het jongetje twee maanden terug samen te adopteren was de kroon op hun relatie... of... ‘Je gaat haar ten huwelijk vragen!’ riep Duke uit door haar geniale ingeving. ‘Dat is het!’

Jacob grijnsde breed, waardoor de kuiltjes waar hij in het verleden elk slipje mee liet zakken in zijn wangen schoten. ‘Als je het maar voor jezelf houdt.’

Duke ritste met een vingerbeweging langs haar mond haar lippen dicht. 'Ik zeg niets.' Wauw, dit was mooi. Dit was geweldig zelfs. Haar broer een vader én een echtgenoot; wie had gedacht dat dat ooit zou gebeuren. Hun vader zou een gat in de lucht springen. Hij zat zijn zoon al jaren achter zijn sokken aan. Het enige nadeel daarvan was dat hij nu waarschijnlijk aan háár hoofd ging zeuren. Zij was slechts vijf jaar jonger dan Jacob en zat met haar negenentwintig jaar op het randje van de huwbare leeftijd. Nog een paar jaar wachten en ze was een oude vrijster...

'En jij mag ook niets verklappen.' Jacob tikte Zachary met zijn vinger zacht op zijn neus. 'Anders is het geen verrassing meer.'

Zachary deed de beweging van Duke na en keek beteuterd naar de half opgeblazen ballon in zijn hand, die nu weer leeg was.

'Hoe laat komt ze terug?' vroeg Duke. June was terug naar Ilwako gevlogen om de laatste handelingen voor de verkoop van haar huis daar in orde te maken. Duke hoorde haar nog met Jacob kibbelen. Hij had erop gestaan mee te gaan, maar eigenwijs als ze was wilde ze het zelf regelen.

'Om één uur haal ik haar op van het vliegveld. Ian en Blake zorgen ervoor dat alles klaar staat in de stal als we terugkomen.'

'Oh,' riep Duke. 'Zij wisten er dus wel van?' De stalhulpen wel en zij niet? Wat was dat nou voor volgorde? Oké, de mannen waren wel meer dan stalhulpen. Ze waren zijn beste vrienden, maar toch.

'Ik wilde je echt wel vertellen dat je om vier uur vanmiddag klaar moest staan, hoor.' Jacob gooide een ballon haar kant op. 'Je gelooft toch niet dat ik het stiekem wilde doen?' Hij strekte zijn armen en gebaarde naar de kamer vol ballonnen. Nee, stiekem was hem niet gelukt op deze manier. 'Natuurlijk wil ik dat je erbij bent als ik op één knie ga. Ik wilde je het plezier me daar de rest van mijn leven mee te pesten niet ontnemen.'

Oh, pesten zou ze hem er zeker mee. Haar rodeorijdende, vrouwenverslindende broer die ineens het huwelijksbootje in

stapte was iets voor in de krant. Ze kon niet wachten tot ze hem in kon peperen dat zijn wilde leven nu echt voorbij was.

Duke staaarde naar de enorme hoeveelheid ballonnen en linkte die met het aanzoek, wat dus blijkbaar in de stal ging plaatsvinden. 'Hoe wil je al die ballonnen naar de stal krijgen?'

Jacob liet zijn adem tot het uiterste pufje uit zijn longen glijden en keek net als June de kamer rond. 'Shit,' mompelde hij, terwijl zijn ballon met een zeurende piep weer leegliep. 'Misschien had ik ze beter daar op kunnen blazen.'

'Goh,' spotte Duke. 'Zou je denken?' Ze stond op, schepte haar armen vol ballonnen en gooide ze in de lucht. Zachary sprong op en sloeg er luid gillend van plezier naar. 'Ik help je wel.' Duke liep de kamer uit en trok bij de achterdeur haar dikke jas en laarzen aan. 'Ik ben zo terug,' riep ze, nog voor ze door de vers gevallen sneeuw naar de stal liep. Ze zou een paar hooinetten halen. Daar konden best wat ballonnen in, al zouden ze zeker een keer of tien heen en weer moeten lopen.

In de stal aangekomen viel haar mond weer open. De zee van ballonnen was niets vergeleken met de zee van bloemen die hier te vinden was. Alles, maar dan ook alles was aangekleed met de meest mooie rode rozen en wit gipskruid. De boxen, de vloer, de muren en zelfs de paarden waren prachtig versierd.

Wauw. Haar broer wist wel waar hij mee bezig was. Dit werd niet alleen een aanzoek voor in de krant, maar voor op nationale tv. Dit was te mooi.

'Hé.' Ian stond in de box van Austin en vlocht iets wat vrolijk rammelde in zijn manen. 'Kom je helpen?'

Duke stapte op hem af en gaapte hem aan. Haar mond wilde nog altijd niet dicht. 'Ben je nou belletjes in zijn manen aan het knopen?'

Ian haalde zijn hand door de manen van Austin en liet daarmee een vrolijk geklingel door de stal galmen. 'Volgens Jacob is dit wat ze wilde. Ballonnen, bloemen en paarden met belletjes in hun manen.'

'Wauw, het is....' Duke kon niet echt op het juiste woord komen. Dit was meer dan geweldig; dit was om van te janken zo romantisch.

'Geweldig?' probeerde Ian.

‘Ja, zoiets en dan keer zesduizend of zo.’ Duke streelde het witte paard over zijn neus. ‘Heeft mijn broer dit allemaal zelf bedacht?’

‘Ik denk dat hij al langer met het idee liep, maar afgelopen week heeft hij het allemaal geregeld. We zijn al heel de ochtend bezig met alles klaarmaken. Ik heb niet eens pauze gehad om koffie te drinken.’

‘Dat is vast een hint.’ Duke keek de man aan waar ze jaren terug zoveel van gehouden had; en misschien nog steeds wel. Haar leven was een puinhoop geweest sinds het tussen hen misliep. Voor haar geen stal vol bloemen, of een man op één knie.

‘Je kent me veel te goed.’ Ian knipoogde naar haar. ‘Ik zou je mijn lever geven in ruil voor een bakje koffie.’

Duke schudde de gedachten uit haar hoofd; die van Ian op één knie en Ian die zijn lever uit zijn lichaam rukte voor haar. ‘Ik zal eens kijken wat ik voor je kan regelen. Ik moet toch naar de zadelkamer.’

Ze liet Ian en zijn belletjespaard achter en vervolgde haar pad door de bloemenzee. Jeetje... Duke zuchtte diep om haar tranen de baas te blijven. Het zou wat worden vanmiddag. Ze liep nu al te snotteren; hoe moest ze het dan droog houden als het echt zover was?

‘Oeps, betrapt,’ giechelde haar beste vriendin Abby toen Duke de zadelkamer binnenstapte. Ze maakte zich los van Blake en rechtte haar rug. Ondanks dat ze al getrouwd waren en een prachtige tweeling op de wereld hadden gezet – die nu heerlijk in de kinderwagen die naast hen stond lag te slapen – leken het wel pubers. Het was onmogelijk voor die twee om langer dan een half uur van elkaar af te blijven.

‘Stoor je vooral niet aan mij,’ mompelde Duke en ze gaf haar vriendin een vriendschappelijke por met haar vuist. ‘Ik kom alleen koffie voor Ian halen en hooinetten.’

‘Hooinetten?’ herhaalde Blake.

‘Ja, hooinetten. Maar ga gerust door met jullie geklef, ik ben niet anders gewend. Straks denk ik nog dat jullie elkaar niet meer leuk vinden.’ Ze zette een mok onder de koffiezetter die

daar stond voor momenten zoals nu, wanneer pauze nemen geen optie was, en stopte er een nieuwe koffiepads in.

‘Ik weet niet wat je van plan bent, maar ik help je wel.’ Abby trok een aantal hooinetten van de muur en gooide ze over haar schouder. ‘Lisa en Marie slapen toch nog wel een uur of wat. Ze hebben net hun flesje leeg.’

Duke kon nog altijd niet geloven dat ze hun dochters naar de dochter van “The King” vernoemd hadden, maar ergens was het wel logisch aangezien hun rottweiler de naam Elvis had en Abby in een mintgroene Chevrolet rondreed. Die jarenvijftigsfeer paste bij haar, ondanks dat ze een heuse cowgirl geworden was met haar jeans en laarzen.

Duke drukte op de knop van de koffiezetter en wachtte tot de koffie in de mok stroomde. ‘Jacob en Zach hebben een miljoen ballonnen opgeblazen in de woonkamer van het woonhuis. Jacob had er even niet over nagedacht dat hij dat beter in de stal had kunnen doen.’

Abby grinnikte. ‘Ach, die arme man zal wel doodgaan van de zenuwen.’

‘Dat mag ik niet hopen.’ Duke pakte de koffie voor Ian en stapte de zadelkamer uit. ‘Dan is dit hele circus voor niets geweest.’

‘Het is prachtig, hè?’ Abby danste haar voorbij en draaide rond tussen de bloemen. ‘Mijn aanbod was er één om van te zwijmelen, maar dit is echt bizar.’

Ja, ook Abby had een geweldig aanbod gehad. Blake had haar meegenomen naar Las Vegas en direct na het aanbod waren ze door een Elvis-imitator in de echt verbonden in een schattige *wedding chapel*. Duke had meegeholpen alles te organiseren: een jurk voor Abby, een pak voor Blake en natuurlijk de bloemen en ringen. Misschien had Jacob haar daarom nu wel buitenspel gehouden. Hij had gezien dat ze best met haar eigen gevoel had moeten worstelen toen ze al dat moois regelde voor haar vriendin. Niet dat ze het Abby niet gunde; zeker niet. Ze gunde het haar net zo erg als June nu. Ze wilde het zelf gewoon ook graag, maar voor haar zat het er simpelweg niet in.

Dankbaar pakte Ian de kop koffie aan van Duke. 'Lekker,' mompelde hij en hij gaf haar zijn beste glimlach. Die stelde niets voor vergeleken met die van Blake of Jacob. Hij had geen kuiltjes in zijn wangen die vrouwen in één klap lieten zwijmelen, maar hij deed zijn best. Duke leek er echter niet van onder de indruk.

Verdomme, wat hield hij van haar. Had hij maar het lef net als Jacob op één knie te gaan. De angst dat ze nee zou zeggen was echter wat hem tegenhield. Ze was niet meer dezelfde nadat...

'Ik ga Jacob helpen met de ballonnen.' Duke liet hem achter met een dampende kop koffie en een gebroken hart. Al was dat laatste al jaren het geval.

'Prima,' mompelde hij nog en hij keek hoe ze samen met Abby de stal uithuppelde. 'Bedankt voor de koffie.'

Ian nipte aan zijn koffie en streek Austin met zijn vrije hand over zijn hals. 'Vrouwen,' verzuchtte hij.

'Zei je wat?' Blake stak zijn hoofd een paar boxen verderop omhoog omdat hij dacht dat Ian hem aansprak.

Ian schudde zijn hoofd en streek met zijn vingers langs de belletjes in de manen van Austin. 'Nee, niets.'

'Oh, oké.' Blake verdween weer achter de paardenruggen. 'Hoe ver ben jij?'

Ian slikte zijn koffie door en keek naar de emmer vol bellen die hij nog bij de paarden om moest hangen. 'Nog lang niet klaar.'

'Pff, vertel mij wat.' Blake stapte even verderop de box uit en ging de volgende weer in. 'Ik mag maar hopen dat ze "ja" tegen de baas zegt.'

‘Daar twijfel ik niet aan.’ Ian gooide de gloeiend hete koffie achterover, vloekte inwendig omdat het in zijn slokdarm brandde en zette zijn mok in de voerbak van Austin bij gebrek aan een beter plekje. ‘Die twee zijn voor elkaar gemaakt, net als Abby en jij.’

‘En Duke en jij.’ Blake stak zijn hoofd weer de lucht in en knipoogde naar hem.

Ian snoof spottend en reageerde er verder niet op. Iedereen wist dat hij van Duke hield. Iedereen behalve Duke zelf. Zij hoorde bij hem in een ver, ver verleden. Toen ze nog op school zaten wel te verstaan: zo ver. Hij was ondertussen eenendertig.

‘Zo,’ zei hij tegen het paard. ‘Jij bent er klaar voor.’ Hij pakte zijn mok en zijn emmer met bellen en stapte de box uit. Nog een stuk of twintig paarden te gaan. Wie bedacht er in godsnaam dat paarden bellen in hun manen moesten hebben bij een huwelijksaanzoek? Nog even en het zou klinken alsof de rendieren van de Kerstman in de stal stonden. Het zou niet eens zo gek zijn, want het weer was er prima voor. Een dikke sneeuwdeken bedekte al weken het anders zo groene gras van de weilanden en de kerst lag alweer bijna voor de deur. Maar toch: het bleven paarden, geen rendieren.

Ach, hij wist waar hij aan was begonnen. Hij had de baan die Jacob hem jaren terug aanbood als stalhulp aangenomen, omdat hij wist dat hij Duke dan dagelijks tegen zou komen. Zijn plan om haar op die manier voor zich terug te winnen, had echter wat vertraging opgelopen. Zo’n dertien jaar ongeveer...

Ian stapte de volgende box in, waarin Buckeye, het paard van Jacob, stond. ‘Hi, Bucks, wat vind jij er nou allemaal van?’ Het dier stopte zijn neus in de emmer en woelde met zijn lippen door de bellen, wat een hels kabaal maakte. ‘Leuk dus?’ Pff, Buckeye was net zo’n stoere hengst als dat hij een stoere kerel was; *not so much*.

‘Waar willen jullie de ballonnen hebben?’ Duke en Abby stapten de stal binnen met ieder vier hooinetten vol witte en gouden ballonnen en ook Zachary trok een net achter zich aan.

‘Ze moeten tussen de bloemstukken geknoopt worden.’ Blake ving de vrouwen en de mini-baas op en wees hen de plaats waar de ballonnen moesten komen.

‘Je mag ook samen met Blake belletjes ophangen,’ riep Ian naar Abby. ‘Dan help ik Duke wel met de ballonnen.’

‘Oeh.’ Abby vlijde zich tegen Blakes borst en drukte een kus op zijn lippen. ‘Daar zeg ik geen nee tegen.’

‘Gatver,’ riep Duke naar Ian. ‘Kijk nou wat je aangericht hebt.’ Ondanks dat ze geïrriteerd probeerde te klinken waren haar mondhoeken opgetrokken. Ze knikte naar het zoenende stel en stak haar vinger in haar keel.

Ian lachte erom en stapte de box van Buckeye uit. ‘Sorry daarvoor.’ Hij gaf Blake een klap tegen zijn schouder, wat een grom van Abby opleverde. Mogelijk had Blake net op haar tong gebeten... ‘Heb je touw?’

Duke keek hem met één opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Wat ben jij van plan?’

‘De ballonnen ophangen?’ Ian had haar ook best vast willen knopen, zodat ze niet weg kon lopen als hij haar de liefde verklaarde, maar dat zou ze vast niet waarderen.

Dukes wenkbrauw zakte weer. Blijkbaar had ze geen gevatte opmerking meer klaar. ‘Ik denk dat er in de zadelkamer wel wat ligt.’

Ian volgde haar, niet zeker wat daarvan zijn bedoeling was. Ze kon dat touw vast prima zelf dragen en van die opwindende zoenen als die Abby en Blake daar ooit gedeeld hadden – en die Jacob en hij op de beveiligingscamera terug hadden gekeken – durfde hij toch niet uit te delen. Al zou hij niets liever willen dan Duke tegen de muur drukken en haar al zijn liefde geven.

Maar Duke was Duke, en Duke was een beetje eng en gevaarlijk, al gold dat laatste alleen als ze haar shotgun erbij pakte.

‘Een beetje overdreven allemaal hè?’ Duke pakte een bol touw en gooide hem op, waarna ze hem weer ving. ‘Eén paard met belletjes en een bosje bloemen met een tros ballonnen was toch ook wel genoeg geweest?’

‘Ach.’ Ian haalde zijn schouders op. ‘Je kent Jacob. Hij overdrijft graag.’ En dat was geen leugen. Als Jacob iets deed, dan deed hij het goed. En als hij een verhaal vertelde, maakte hij het altijd net een beetje sterker. Daarbij kon hij niet geloven

dat Duke het meende. Elke vrouw moest dromen van zo'n aanzoek.

'Het zal wel.' Duke gooide het bolletje nog eens op en ving het weer in haar hand. 'Laten we maar op gaan schieten. Jacob gaat zo naar het vliegveld; dan hebben we nog maar een paar uur de tijd om het af te maken.' Ze draaide haar rug naar Ian en liep de zadelkamer uit. 'Waarom was ik trouwens niet op de hoogte en de rest wel?'

Ian slikte. Hij wist wel waarom. Jacob had zijn zus niet voor alles op willen laten draaien omdat hij wist hoe ze was: hyperactief en een perfectionist. Hij was bang dat haar hart het niet volhield als ze dit allemaal binnen een paar uur moest verwezenlijken. Daarbij zou ze zich kunnen verspreken tegen haar ouders en voor hen moest het echt een verrassing blijven. 'Geen idee, hij zal het wel vergeten zijn te zeggen door de stress.'

Ian volgde Duke terug naar de boxen en viste een paar ballonnen uit het net. 'Zijn dit ze allemaal?'

'Wat denk je zelf?' Duke zuchtte diep en liet haar blik door de stal glijden.

Nee, natuurlijk niet. Voor elke roos waren er vast zes ballonnen.

'We halen zo nog wel een lading. Laten we eerst deze maar ophangen.' Ian knoopte een touw aan de eerste ballon en hing hem op. Hij had hele andere gesprekken willen voeren met Duke dan over het werk, maar dat lukte hem al dertien jaar niet. Altijd als hij haar sprak ging het over de dagelijkse gang van zaken op de ranch, of over eten, of over het weer... En als hij dan eens probeerde een gewaagde opmerking te maken, liep ze bij hem vandaan. Iets wat hij nu wilde voorkomen. Haar zo dicht bij zich hebben was heerlijk en aangezien méér er niet in zat was het voldoende om zijn hart toch nog een beetje te helen.

Duke was opvallend stil, zoals ze de laatste maanden wel vaker was. Normaal gesproken zou ze dansen en springen, alles om zichzelf maar bezig te houden. Dat leek voor haar de manier om niet na te hoeven denken over het leven. Ze werd nerveus als ze niets te doen had. Ian kon zich dan ook niet

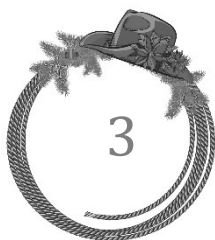
voorstellen hoe nerveus ze nu moest zijn, nu ze zo stilletjes touw aan de ballonnen zat te knopen. Was het afwachten tot de bom zou ontploffen? Of had ze eindelijk rust gevonden? 'Gaat het?'

'Ja, natuurlijk,' antwoordde ze direct. 'Waarom zou het niet gaan? Er is geen wiskunde voor nodig om knopen te leggen.'

En zo ging het altijd als hij te dicht bij haar gevoel kwam... Ian zuchtte en knoopte de ballon vast. 'Ik maak me zorgen om je.' Hij klemde zijn kaken op elkaar en verwachtte dat ze op zou staan en weg zou vliegen.

'Nergens voor nodig.' Duke sprong zoals verwacht inderdaad op en schudde de hooinetten leeg zodat de ballonnen door de stal stuiterden. 'Ik ga een nieuwe lading halen.'

Hij kende haar te goed.

Jeetje, wat bezielde haar? Zelfs Ian had opgemerkt dat ze zichzelf niet meer was de laatste tijd. Of juist wel: misschien was ze juist wie ze geweest was voor alles zo misliep. Het kwam vast doordat iedereen om haar heen nu voorzien was van een levenspartner en kinderen, en zij nog steeds alleen was. Dat stak...

Duke draafde door de kou naar het woonhuis terwijl de sneeuw onder haar laarzen knerpte. Het kwam vast doordat de kerst eraan kwam. Dan, vooral dan, voelde ze zich extra alleen.

De ballonnen lagen er eenzaam bij. Jacob was blijkbaar al vertrokken om zijn toekomstige vrouw op te halen. 'Lekker dan,' momperde ze en ze stopte de ballonnen in de netten. Daarna gaf ze zichzelf een standje. Ze moest niet zo chagrijnig zijn. Vandaag was de dag voor haar broer en één van haar beste vriendinnen. Ze mocht de stemming niet verpesten door alleen aan zichzelf te blijven denken.

Het geluid van een sleutel in het slot trok haar aandacht. Was Jacob iets vergeten? Of kwamen haar ouders eindelijk terug van hun dagelijkse ochtendwandeling? 'Brr...' hoorde ze haar moeder brommen. 'Wat is het koud.'

'Kom maar hier,' zei haar vader en geluiden van kledingstukken die tegen elkaar wreven volgden.

'Ieuw! Ga dat ergens anders doen,' riep Duke. 'Jullie zijn niet alleen in dit huis, hoor.'

Het gewrijf hield op en voetstappen kwamen haar kant op. 'Jeetje,' mompelde haar moeder. 'Waar ben jij mee bezig?'

Ah, eindelijk, dacht Duke. Nog meer mensen die niet op de hoogte waren van de plannen van haar broer. 'Jacob,' was het enige wat ze zei, omdat ze de verrassing niet wilde verpesten.

‘Heeft hij jullie ook gevraagd om rond vier uur naar de stal te komen?’

Haar moeder knikte. ‘Ach, ja natuurlijk. De verrassing.’ Ze liep Duke voorbij, alle ballonnen ontwijkend, en plofte neer op een stoel. ‘Gaat het wel met je?’

Serieuus? Straalde het zo van haar af dat ze zich ellendig voelde? Duke zette haar beste gezicht op en glimlachte. ‘Natuurlijk. Ik heb het gewoon druk.’

Haar moeder leek haar niet te geloven. Het was van haar gezicht af te lezen. Toch zweeg ze erover. ‘Is Daisy al uit bed?’

‘Waarschijnlijk niet, ze zal wel weer met haar telefoon voor haar neus in haar bed liggen.’ Duke haalde haar schouders op en raakte de ondertussen gevulde hooinetten van de grond. ‘Ik moet terug naar de stal.’ Ze had geen tijd om zich bezig te houden met haar zusje. Daisy, vijftien jaar oud, was groot genoeg om haar eigen beslissingen te nemen. En als dat betekende dat ze tot halverwege de dag in haar bed bleef liggen op een zaterdag, was dat haar goed recht.

Duke vloog terug de sneeuw in. Ze moest zich nu op Jacobs aanzoek storten. Wat er verder in haar hoofd dwaalde moest maar wachten.

Ze gooide de hooinetten op de grond en slaakte een gilletje toen er een ballon knapte. ‘Nieuwe lading!’ riep ze en ze schoot als een vuurpijl door de stal om alles op zijn plaats te krijgen. Ze jutte Ian en Blake op en zelfs haar vriendin Abby moest eraan geloven. ‘Hop hop, we hebben nog maar een paar uur en de helft van de paarden heeft nog geen bellen in de manen en er zijn nog tienduizend ballonnen die nog van een touw voorzien moeten worden.’

Iedereen deed wat ze van hen vroeg en Duke rende nog een keer of zeven heen en weer tussen het huis en de stal om de laatste ballonnen op te halen. Ze kon het aankomende jaar geen ballon meer zien. Ze kwamen haar de neus uit, maar alles voor het goede doel, hield ze zichzelf voor. June verdiende dit, en haar broer ook.

‘Zo.’ Trots zette Duke enkele uren later haar armen in haar zij. Ze keek rond in de stal. Je kon amper nog zien dat het een stal was; het leek wel een bloemenveiling gecombineerd met

een ballenbak gevuld met ballonnen. Het was prachtig. June zou niet weten wat haar overkwam.

Abby kwam met één baby op haar arm naast haar staan. Duke wist niet welke van de twee het was. Alle baby's leken op elkaar en als het dan ook nog eens een eeneiige tweeling was, was het voor haar helemaal onmogelijk het verschil te zien. Toch kon ze haar blik niet van het hummeltje aftrekken. De stal die omgetoverd was tot wonderland verbleekte bij de aanblik van het kleine mensje in de armen van haar vriendin.

'Het is prachtig,' fluisterde Abby.

'Dus nu heb je spijt dat je toch niet met mijn broer het bed in gedoken bent?' grapte Duke. 'Dan was dit misschien wel voor jou geweest.'

Abby schudde haar hoofd. 'Nee, Jacob is nooit verliefd op mij geweest. Hij zat alleen achter mijn D-cup aan.' Ze wiegde zacht heen en weer met de baby op haar nu nog grotere borsten. 'Ik ben heel blij met Blake.'

Duke moest haar gelijk geven. Abby was slechts een nieuwe overwinning op Jacobs vrouwenlijst geworden als ze hem toegelaten had. Hij gaf wel om haar, maar hij was niet verliefd geweest. Het was June die haar broer had weten te temmen. Het was June die haar broer geleerd had dat hij verliefd kon worden en dat hij kon houden van...

'June verdient dit.' Abby wiegde nog wat sneller toen de baby wakker leek te worden. 'Ik ben zo blij voor hen.'

'Ik ook,' zei Duke, en dat was ze. Ze was heel blij voor haar broer en June.

'Verstoppen!' riep Blake. Hij pakte Abby en de baby vast en trok ze met zich mee. 'Ik hoor de pick-up.'

Duke rende achter het stel aan en trok in het voorbijgaan haar ouders, Zachary en Daisy mee, die verderop de bloemenzee aan het bewonderen waren. 'Naar de zadelkamer!'

Iedereen draafde weg en hield zijn adem in toen ze de motor van de pick-up uit hoorden gaan. Ian perste zich als laatste de kamer in en drukte bij gebrek aan ruimte zijn lange lijf tegen Duke aan, wat een steek van gemis door haar lichaam liet razen. Ze kon heel goed met Ian omgaan, zolang ze maar op veilige afstand van hem bleef.

'Hier.' Blake bukte zich naar Zachary en stak een doosje in zijn hand. 'Deze moet je straks aan papa geven.'

Zachary knikte en wilde al wegrekken toen Blake hem in zijn kraag greep. 'Even wachten nog.'

Even wachten... herhaalde Duke in gedachten en ze verbande het warme lichaam van Ian uit haar gedachten. Nog heel even wachten en dan was hij verdwenen.

'Waarom verstoppen we ons?' fluisterde haar moeder.

'Stt.. Delores,' siste haar vader, die vast al door had wat Jacob van plan was. 'Ze komen eraan.'

Toen ze een gil van opwinding hoorden die uit de keel van June kwam schoot iedereen de zadelkamer uit.

Duke hapte naar adem toen ze achter de club aanrende. Niet omdat het rennen haar moe maakte, maar omdat ze al die tijd dat Ian tegen haar aan had gestaan haar adem in had gehouden.

Met een klap vloog ze tegen Ians rug aan toen iedereen ineens stil bleef staan. 'Shit, sorry.' Ze perste zich tussen de rest en kon haar tranen niet tegenhouden toen haar broer op één knie zakte voor de rolstoel van June.

Zacht geklingel van belletjes galmde door de stal en vulde de ruimte met rust en romantiek. 'Lieve June.'

Duke hapte nog eens naar adem en haalde de mouw van haar jas over haar wangen om de ontsnapte tranen weg te poetsen. Ondanks dat haar beeld onscherp was geworden zag ze de ontroering op het gezicht van June en de spanning op die van haar broer.

'Je zei dat ik niet weg zou komen met een aanzoek zonder bloemen, ballonnen en paarden met belletjes in hun manen.' Jacob gaf June zijn slipje-uit-glimlach, die hij nog steeds meester was. 'Aangezien ik dat nu allemaal wel heb...' ging hij verder.

Een warme arm zocht zijn weg rond Dukes schouder. Ze wist dat het Ian was, en voor één keer liet ze hem toe. Maar alleen omdat ze nu echt wat troost nodig had.

'Mag ik je dan nu vragen of je met me wilt trouwen?'

De tranen rolden over Junes wangen en ze knikte. Ze zei geen ja met woorden, maar alles maakte duidelijk dat ze heel graag de vrouw van Jacob wilde worden.

Duke hilde ook, vooral toen Jacob opstond en hij June uit haar stoel hielp zodat hij haar met al zijn liefde kon kussen.

Een luid gejoel nam de plaats van de klingelende belletjes in en Zachary schoot op zijn vader en moeder af met het doosje in zijn hand.

Jacob pakte het van het mannetje aan en schoof een ring met een enorme diamant om de vinger van June, die zelfs van een paar meter afstand goed te zien was door zijn formaat en glinstering. 'Mag ik jullie voorstellen,' riep Jacob vol trots en hij draaide zich naar iedereen toe met June nog in zijn armen. 'Aan de toekomstige mevrouw Brooks.' June hilde nog steeds, evenals Duke.

Junes tranen werden echter weggekust door Jacob. Die van Duke stroomden doelloos de kraag van haar jas in. Ze was blij, echt blij, maar ze was ook eenzaam en jaloers. Ja, zelfs jaloers, terwijl ze dat helemaal niet wilde. Ian trok haar wat dichter tegen zijn warme lichaam aan, wat Duke in één klap wakker maakte. Ze schudde zijn arm van haar schouder en sprong op haar broer en June af die nog steeds door een kus met elkaar verbonden waren. 'Gefeliciteerd!' gilte ze en ze sloeg haar armen om het verloofde stel. 'Ik ben zo blij voor jullie!'

Jacob liet June voorzichtig los, die vervolgens Abby in de armen viel, en trok zijn zus tegen zijn borst. 'Jouw tijd komt nog, geloof me,' fluisterde hij en hij drukte een kus op haar kruin. 'Ik hou van jou, zusje.'

'Ik ook van jou,' snotterde Duke en ze klemde het brede lijf van haar broer tussen haar armen. Ze had het gevoel alsof ze haar broer een klein beetje kwijtraakte; toch wist ze dat June hem best met haar wilde delen. Duke was vooral haar doel in het leven verloren. Nu Jacob zich als een volwassene gedroeg, was er geen reden meer hem in de gaten te houden, hem uit de shit te helpen waar hij zich in gewerkt had of hem op zijn kop te geven als hij zich misdroeg. Wat moest ze nu doen om zichzelf bezig te houden?

'Genoeg geknuffel.' Duke maakte zich los uit zijn greep en gaf hem een por. 'Je moet June knuffelen, niet mij.'

Jacob glimlachte naar haar en gaf haar een bemoedigende knipoog, waaruit ze opmaakte dat wat hem betreft de rollen omgedraaid waren. Nu was het zijn beurt om haar uit de shit te helpen, al had hij geen idee hoe diep ze erin zat.

Ian wachtte tot iedereen het stel gefeliciteerd had en stak toen ook zijn armen uit naar June voor een knuffel. Hij gaf Jacob een hand en een klop op zijn schouder. 'Gefeliciteerd, man.'

'Bedankt.' Jacob had een grijns op zijn gezicht die er waarschijnlijk nooit meer af zou gaan.

'Dat moeten we vieren!' Duke sprong rond iedereen heen en rende naar het appartement dat ooit aan Blake toebehoorde, maar nu vaker gebruikt werd als *sex cave* van June en Jacob. Daar in dat appartement zaten nu een stuk of zes obers te wachten tot ze in actie moesten komen en stond er eten genoeg voor de hele stad.

Het was dan ook de hele stad, plus nog wat extra mensen die uitgenodigd waren en vast snel zouden arriveren.

Ian zou achter haar aan zijn gegaan als ze zojuist zijn arm niet van haar schouders geschud had. Hij had een klein beetje hoop gekregen toen ze het toeliet dat hij haar troostte. Toch was die hoop direct weer vervlogen toen ze wegrende omdat hij haar wat dichter tegen zich aantrok.

'Waar is dat feestje?' Troy Hampton kwam de stal binnen met zijn vriend Luuc. Die twee hadden elkaar ontmoet op de set van Junes boekverfilming, die afgelopen zomer op de ranch was opgenomen. En ondanks dat hij nog niet officieel uit de kast was gekomen, waren ze sindsdien een gelukkig stel.

'Troy!' June stak haar armen naar hem uit en liep nog altijd wankelend door haar ziekte zijn kant op. 'Ik heb je gemist.' Ze

drukte een dikke kus op zijn wang en gaf Luuc er ook een. 'Wat heerlijk dat jullie er zijn. Kijk eens...' Ze drukte de dikke diamant onder de neus van de acteur, wat hem een gillette ontlokte.

Ian schrok op van een arm die over zijn schouders geslagen werd. 'Dit is een mooi moment om mijn zusje duidelijk te maken wat je voor haar voelt.' Jacob kneep in zijn arm en schudde hem een beetje door elkaar.

'Ik geloof niet dat ze erop zit te wachten.' Ian schudde de arm van Jacob van zijn schouder. 'Ze hilde net tranen met tuiten, maar ze liet zich maar heel even troosten.'

Jacob zuchtte, zoals hij altijd deed als Ian terugkrabbelde. 'Doe het nou maar.'

Nu was het de beurt aan Ian om te zuchten, zoals hij altijd deed als Jacob hem probeerde te porren zijn zus teheroveren. Jacob gaf hem nog een por en stapte toen op Troy en Luuc af.

Misschien had hij gelijk. Ian rechtte zijn rug en zocht om zich heen naar Duke. Ze was echter nergens te bekennen. Waarschijnlijk zat ze nog bij de catering in het appartement. De moed zonk hem weer in de schoenen en hij slofte naar Zachary die rondholde en met ballonnen gooide. Van hem zou hij in elk geval geen commentaar krijgen dat hij het lef niet had Duke de waarheid te vertellen.

'Hé, Zach.' Ian schopte een ballon de lucht in en trok daarmee de aandacht van het kereltje. 'Heb je je verrassing al gehad?' Dat hij iets van zijn nieuwe moeder zou krijgen was naast ballonnen en belletjes het gesprek van de dag geweest.

Zachary liet de ballonnen voor wat ze waren en verstijfde. Het leek alsof alle radertjes in zijn hoofd begonnen te draaien en toen schudde hij zijn hoofd. 'Mama!' Hij negeerde Ian en scheurde op June af. 'Waar is mijn verrassing?'

Ian besloot het jochie te volgen. Hij was ook wel nieuwsgierig geworden. Al was het vast niets bijzonders; een lolly of zo. Het zou hem in elk geval helpen zijn gedachten te verzetten.

June was terug in haar rolstoel gezakt en ving het mannetje op. Ze sloeg haar hand voor haar mond en leek geschrokken. 'Jeetje, bijna vergeten. Hij zit nog in de auto.'

‘Zal ik met hem meelopen? Dan kan jij bij je feest blijven.’ Ian legde zijn handen op de kleine schouders van Zach en keek naar de mensen die zachtjesaan de stal binnendruppelden.

‘Heel graag,’ zei June. ‘Zo te zien moet ik nog heel wat mensen mijn ring onder de neus schuiven.’ Ze glom van geluk toen ze naar het pronkstuk om haar vinger keek.

Zachary zag het mooie er niet van en trok aan Ians arm. ‘Kom dan!’

‘Oké, ik kom.’ Ian liet zich meetrekken en op een holletje renden ze samen de sneeuw in. Hij was dol op het jochie. Hij hield misschien zelfs van hem alsof het zijn eigen zoon was. Toen de sneeuw zo diep werd dat Zachary er tot zijn knieën inzakte, pakte Ian hem van de grond en zette hij hem op zijn schouders. De sneeuw kwam bij hem slechts tot onderaan zijn kuit, maar hij was dan ook nogal groot van stuk.

Bij de wagen aangekomen schreeuwde Zach het uit. ‘Een puppy! Kijk Ian, er zit een puppy in de auto!’

Inderdaad; achter het raam zat een blonde labrador pup. Zijn staartje kwispelde en zijn bruine ogen keken hen hoopvol aan. Ian zette Zachary neer en opende het portier. Hij pakte het beestje van de stoel en hurkte voor Zachary zodat hij hem kon aaien. ‘Dit is wel een heel gave verrassing, zeg.’

Zachary giechelde toen de pup aan zijn vingers likte en zijn staartje overuren draaide. ‘Hij vindt me lief.’

‘Dat weet ik wel zeker.’ Ian tilde de pup een stukje op zodat hij Zach een lik over zijn neus kon geven, wat een nieuwe giechelbui bij het jochie opwekte. ‘Laten we hem maar snel mee de warmte innemen.’

Ian ritste zijn jas een stuk open en stopte de pup er deels onder, zodat hij geen kou zou vatten. Daarna hees hij Zachary op zijn heup en liep hij door de knerpende sneeuw terug de stal in.

Daar aangekomen zette hij Zach neer en gaf hij hem de pup. Zachary draafde ermee naar Jacob en June en praatte honderd-uit over zijn cadeau. Het was mooi, vond Ian. Het maakte het plaatje van een gelukkig gezin helemaal af. Dat dit allemaal zoveel jaar terug aan zijn neus voorbij was gegaan, zorgde er